tulin alandlikult sõnumid toma.“ „Tats kuut, tats kuut,“ urises karu sakjakeeli, „ajad hirmus kasinad, peab kaa raipega leppima, juhata mulle warsi kohta.“ Rebane käis teejuhiks ees, karu trampis tagajärele, tulid wiimaks sinna paika, kus hobune oli pikali maas. Karu katsus käpaga, kas tema pidi kaa raswane olema, ütles: „külap kõlbab,“ ja tahtis peale hakata. Rebane keelis, ütles: „Ega isandal nii suur kiir taga ei ole, siin suure tee peal käida alati edasi tagasi, mõiks isandale sest suur tüli tõusta, minu nõu oleks, et isand kannataks, et ma hobuse sawaga nende külge kinni seun, siis hõlpsasti wõite teda oma koopasse wedada, ja üsna rahuga nahka panna.“ Karu tänas hea nõuu eest, käskis: „Seu aga õige kõwaste kinni!“ Rebane wastu: „Kül ika, auulik isand, seiske aga simapilk rahul,“ ja sidus hobuse sawa jõhwidega karu tagumised jalad kinni, pani kolm sõlme peale, nii kõwaste, et tas' aga seista, andis Waskale matsu pihta ja ütles: „Nõe Waska!“ Hobune kui nool maast ülese, hakkas tuhatnelja jooksma, karu winggerdas tagajärel

maas, rõõkis, sõimas, hurjutas, — ei midagi, hobune ika edasi, senni kui jõudis peremehe ukse ete.

Peremees astus uksest wälja, ajas silmad pärani, wana Waska ukse ees, karu tasas. Läks tupa, tõi kirwe, tegi wana karule otsa.

Nüüd mees ei peasend enam, pidi ika oma sõna tõeks tegema, ja wana Waskale armuleiba soowima. Wiis siis hobuse talli tagasi, lautas puhtaid õlgi alla, puistas häid heinu ete, kaeru peale kauba, ja nõndawiisi elas Waska weel mitu aastat rahulisti ja ilusasti, kunni wiimaks surm teda wõttis.

Sipelgas ja õmblik.

(Üks ennemuistine jut.

Wanal ajal otse taewa
Ronis ükskord sipelgas,
Oma wiha, tulist waewa
Jumalale kaebamas:
Karjastele tahtis ta
Pesarikki tasuda.